

ชื่อเรื่อง.....อย่าบอกเรื่องของฉันให้ใครได้รู้.....

ขณะที่โลกของเรากำลังพัฒนาอย่างต่อเนื่อง สิ่งหนึ่งที่ไม่หยุดพัฒนาเช่นเดียวกันคือโรคภัยไข้เจ็บที่นับวันยิ่งทวีคูณ ฉันคือหนึ่งในเจ้าหน้าที่สุขภาพและประจำอยู่หน่วยบริการพยาบาลผู้ป่วยที่บ้าน ฉันมีโอกาสดูแลและคลุกคลีมันอยู่เสมอ และครั้งนี้ก็เช่นเดียวกัน

HIV ถ้าคุณได้ยินคำนี้ คุณจะรู้สึกอย่างไรบ้าง มีความกลัว หรือความรังเกียจเกิดขึ้นบ้างไหม? ยิ่งหากได้ทราบประวัติว่าคนๆ นั้นด้วยแล้ว ว่าเขาไม่ได้เข้ารับการรักษอย่างจริงจังเท่าที่ควร คุณจะรู้สึกอย่างไร...?

เช้าวันหนึ่งฉันได้รับการส่งปรึกษาในเรื่องการดูแลต่อเนื่องที่บ้าน ในข้อมูลเป็นผู้ป่วยหญิงไทยวัยผู้ใหญ่ตอนต้นเท่านั้น ญาติวินิจฉัยให้ป่วยเป็นโรคภูมิคุ้มกันบกพร่อง (HIV) เธอตาบอดทั้ง 2 ข้าง อาศัยอยู่กับบุตรชายวัย 9 ขวบตามลำพัง หลังจากฉันได้ศึกษาประวัติคร่าวๆ ฉันมีความกังวลเกิดขึ้นในใจหลายอย่าง ผู้ป่วยไม่เคยมาพบแพทย์เลยเป็นระยะเวลานานมาก เขาจะยังคงกินยาอยู่มั๊ย เขาจะดูแลตัวเองอย่างไร ทั้งที่เขามองไม่เห็น แล้วลูกชายวัย 9 ขวบจะมีชีวิตความเป็นอยู่อย่างไร มีคำถามต่างๆ เกิดขึ้นในใจของฉันมากมาย ฉันได้รวบรวมและศึกษาประวัติผู้ป่วยซ้ำ มันทำให้ฉันต้องวางแผนเยี่ยมบ้านเป็นการเร่งด่วน เพื่อค้นหาปัญหาและช่วยเหลือผู้ป่วยต่อไป

ในเช้าวันถัดมา ฉันเลือกเยี่ยมคุณจินดาทันทีที่เราถูกจัดลำดับให้เป็นบ้านสุดท้าย เนื่องจากทีมให้ความสำคัญในเรื่องการป้องกันการติดเชื้อ ทีมของฉันมีพยาบาล 2 คน หนึ่งในนั้นคือตัวของฉันเอง และมีคนขับรถ 1 คน ฉันวางแผนให้รอบคอบมากที่สุดเพื่อความปลอดภัยของทีม ฉันแอบมีความกังวลใจและตื่นเต้นอย่างบอกไม่ถูก แต่ฉันคาดหวังว่าฉันจะช่วยเหลือเธอให้ได้ไม่มากนักน้อย

ภาพที่เราจินตนาการไว้กับภาพที่เราเห็นไว้มันช่างแตกต่างกันลิบลับ ภาพแคมป์คนงานเรียงกันเป็นแนวยาวต่อกันซัก 10 ห้องเห็นจะได้ เสียงต้อนรับจากคุณป้าชายก๊วยเตี้ยว ทำให้ฉันละลายตาจากภาพแคมป์คนงาน มาตรงร้านก๊วยเตี้ยวที่อยู่ตรงหน้า

“คุณหมอ คุณหมอ มาเยี่ยมคุณจินดาใช่ไหม” เสียงต้อนรับจากคุณป้าที่ชายก๊วยเตี้ยวหน้าเพิง “เดี๋ยวนั่งนี่ก่อน จะโทรบอกให้ลูกชายมันมารับ”

คุณป้าเล่าเรื่องราวต่างๆของคุณจินดาให้ฉันฟัง ทำให้ฉันพอเข้าใจว่าคุณจินดาก็เป็นที่รักของคนในชุมชน และทุกคนในชุมชนก็พร้อมจะหยิบยื่นการช่วยเหลือที่พอจะหยิบยื่นให้ได้

“สวัสดีครับ” ฉันมองไปที่เสียงนั้น เป็นเด็กชาย รูปร่างผอม ผิวดำ แต่หน้าแปลกใจ ฉันต้องสะดุดที่แววตาและรอยยิ้มของเขา แววตาเปล่งประกายของคนมีความสุข ซึ่งปกติเด็กทั่วไปที่อยู่ในครอบครัวที่ไม่พร้อมหรือสิ่งแวดล้อมแบบนี้ไม่น่าจะมีให้เราเห็น

“พยาบาลครับตามผมมาครับ” ฉันเดินก้าวเท้าตามติดๆ โดยไม่ให้เด็กชายละลายตา ฉันเดินตามแนวอิฐบล็อกก้อนเดียวที่เรียงตัวเป็นทางยาวเข้าบ้าน ใต้ล่างของอิฐบล็อกเป็นน้ำเสียที่ผ่านการซักล้างเสื้อผ้า มีกลิ่นหอมของสบู่อ่อนๆลอยมาเตะจมูก เดินตามอิฐบล็อกไม่นานนัก แต่ฉันก็คิดว่าระยะทางมันช่างยาวไกลเหลือเกินเพราะต้องเดินด้วยความระมัดระวัง กระเป๋าก็พะรุงพะรัง ทำให้ฉันเสียการทรงตัวจนเกือบพลัดหลายครั้ง ไม่นานก็เดินมาถึงหน้าห้องคุณจินดา ภาพที่เห็นเป็นหญิงมีรูปร่างร่างอ้วนมาก ผิวดำ ผิวน้ำ มีตุ่มน้ำ ตุ่มแดง และตุ่มหนองคล้ายสิบลับกันเกิดขึ้นบริเวณใบหน้าและลำคอของเธอจำนวนมาก มันคงจะสร้างความรำคาญและสร้างความหดหู่ใจให้กับเธอไม่น้อย ฉันตรวจร่างกายและวัดสัญญาณชีพ ทุกอย่างปกติดี แต่โชคร้าย สายตาของเธอ 2 ข้างเริ่มมองไม่เห็นเสียแล้ว ขา 2 ข้างอ่อนแรงทำให้เดินไม่ได้ กิจวัตรประจำวันทั้งหมดของเธอต้องคลานออกไปทำ ไม่ว่าจะเป็นอาบน้ำ ถ่ายอุจจาระ ที่บริเวณหน้าบ้านของเธอ เธอจะมีลูกชายตัวน้อยๆ คอยเป็นหูเป็นตาให้

“คุณจินดา เป็นอย่างไรบ้าง ไม่ได้เจอคุณหมอมานานแล้ว ยังกินยาอยู่มั๊ย” ฉันกล่าวถาม เธอเล่าทั้งน้ำตาว่า เธอรู้สึกเสียใจและโทษตัวเองทุกครั้งที่ต้องติดเชื้อนี้ และเธอโทษผู้ชายคนนั้นที่ทำให้เธอติดเชื้อมา

คุณจินดาเตะที่มือฉัน และขอรับรองว่าไม่ให้บอกเรื่องราวกับคนอื่น ๆ ในความรู้สึกของฉัน รู้สึกกังวลมาก เพราะไม่รู้ผู้ป่วยจะดูแลตัวเองได้ดีขนาดไหน และป้องกันตัวเองไม่ให้แพร่เชื้อสู่ผู้อื่นอย่างไร ในขณะที่ฉันกำลังครุ่นคิดอยู่นั้น เหมือนผู้ป่วยกำลังรู้ว่าฉันคิดอะไร เธอพูดด้วยความมั่นใจว่า “เธอจะไม่ให้คนอื่นติดเชื้อจากเธอแน่นอน และเธอก็มองไปที่ลูกของเธอ เหมือนกำลังจะบอกว่า “โดยเฉพาะลูกของฉัน” วินาทีนั้นฉันรู้สึกมั่นใจว่าผู้ป่วยต้องรักษาคำพูดอย่างแน่นอน ฉันสังเกตได้ว่าสายตาเธอได้มองไปที่ลูก เธอเล่าต่อว่า สิ่งที่เรากังวลคือ ขอแค่ได้ยาอย่างต่อเนื่อง ยากมีชีวิตอยู่เพื่อลูกชายของเธอ เธอรู้สึกเสียใจที่ทำให้ลูกไม่ได้เรียนหนังสือ ฉันมองไปที่เด็กชายที่นั่งข้างๆ และในมือก็ถือหนังสือภาษาไทย 1 เล่ม ฉันอดจินตนาการไม่ได้ว่า หากเด็กคนนี้ได้มีโอกาสได้เรียนหนังสือ เขาต้องเป็นเด็กที่ตั้งใจเรียนมากแน่ๆ เพราะเขาเป็นเด็กที่มีความรับผิดชอบมากเกินไป

ฉันก็อดนึกถึงตัวเองในวัยเด็กไม่ได้ ถ้าหากพ่อแม่ ไม่สามารถต่อสู้ความยากลำบาก ยอมสละความสุขของตนเอง ยอมลำบากเพื่อเรา เราก็คงไม่มีโอกาสได้มาเรียนตรงนี้ ได้มาเป็นพยาบาล และได้รับโอกาสที่ดีมากมาย ฉันจำประโยคหนึ่งได้ขึ้นใจ “ความรักที่มากเกินไปมันจะมีค่ามหาศาล และมันจะดลบันดาลทำให้เกิดสิ่งที่ดีๆตามมาแบบไม่รู้จบ” และฉันกำลังรู้สึกแบบนั้น...

หลังจากเยี่ยมบ้านในครั้งนี้ ฉันและทีมได้รับทราบข้อมูลจากผู้ป่วยเพิ่มมากขึ้น และมีการประชุมกับสหวิชาชีพ หลายฝ่ายเพื่อให้การช่วยเหลือ และพาผู้ป่วยได้มาตรวจได้สำเร็จ เด็กชายตัวน้อยก็จะได้มีโอกาสได้เรียนหนังสือในเร็ววันนี้ ฉันรู้สึกดีใจแทนเด็กชายเป็นอย่างมาก

ในเหตุการณ์ครั้งนี้มันทำให้ฉันคิดว่า คนที่ป่วยด้วยโรคที่ไม่มีทางรักษา แต่มีพลังที่จะต่อสู้เพื่อใคร คนใดคนหนึ่งที่เรารัก มันมีค่ามหาศาล เช่นคุณจินดาที่พร้อมจะมีชีวิตอยู่เพื่อลูกชายและจะดูแลตัวเองให้ดีที่สุด ตามอัตภาพที่ตัวเองมีอยู่ ในขณะเดียวกันก็มีความรับผิดชอบต่อมากพอที่จะป้องกันเชื้อสู่ผู้อื่น คุณจินดาถือเป็นบุคคลตัวอย่างที่รู้จักรับผิดชอบต่อตัวเองและผู้อื่น ซึ่งพบได้ยากในปัจจุบัน ครั้งนี้เป็นความสวยงามที่เรามองเห็นและสัมผัสด้วยหัวใจ และมันต่อยอดทางความคิดของพยาบาลคนหนึ่งให้เติบโตขึ้น ขอขอบคุณนะค่ะ....ฉันอมยิ้ม